

MOTÝL

A close-up photograph of a woman's face and upper body. She is holding a large, vibrant pink lily flower in her hand, which is positioned in front of her chest. The flower has six petals and prominent stamens. The woman's skin is pale, and her lips are slightly parted. She is wearing a dark, possibly black, strapless top. The background is dark and out of focus.

Milenka

ANDREA RIMOVÁ

Milenka

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli romány:

Tajomstvá a sľuby

Karma

29. február

Posledná kapitola

Nech prší, keď plačem (nové vydanie)

Modlitba za krutých

Dotkni sa ohňa

Chodba hrôzy

Sama v búrke

Popol a hriech

Bludisko

Lavína

Za dverami mojich snov

Dáždnik pre Tamaru

Kamasútra našich klamstiev

Nech prší, keď plačem

Amnestia na zradu

Milenka

ANDREA RIMOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

MILEN(K)A

Copyright © Andrea Rimová, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Foto na obálke © Yolande De Kort / Trevillion Images

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

www.andrearimova.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148976/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-432-0

Najmilovanejšia Barborka,
čím si staršia, tým viac sa mi snažíš pomáhať pri písaní.
Navrhuješ mená, ktoré by som mohla použiť, zápletky, ktoré
ma často rozosmejú alebo rozčítia, a tvoja pestrá fantázia
nepozná hranice.

Pri tvorbe tejto knihy si mi bola tou najväčšou oporou.
Fúkala si mi boľavé prsty, predlaktia aj ramená, hladkala
si ma po chrbte, keď som ti ukazovala, kde presne ma to
najviac bolí. Vyzvedala si, koľko strán mám hotových a koľko
chcem napísať v ten deň.

Na tomto románe som pracovala neskoro večer a v noci,
v tichu nášho domova, pri voňavých sviečkach. A ráno som
sa náhlila do práce... Náročné, ale deň skrátka nenatiahneš.

Občas moju chuť do písania porazil spánok, no keď si sa
ma ráno opýtala, či sa mi podarilo splniť svoj včerajší cieľ,
zabudla som na bolesť a únavu.

Ty si mi celý čas verila, moja milovaná. Aj vďaka tomu dnes
ty, ja aj moji čitatelia držíme v rukách túto knihu.

Ďakujem ti, že si taká skvelá, Barborka moja.

Milujem tvoje nápady, nákazlivý smiech a naše rozhovory
o všetkom. Čas, ktorý spolu trávime, je pre mňa mimoriadne
dôležitý a ten najkrajší na svete. Oslávili sme tvoje ôsme
narodeniny a ja už viem, že kým som ťa nemala, nevedela
som, čo je skutočný život.

Ďakujem, láska. Za každý jeden moment, ktorý bol a bude.
Milujem ťa úplne najviac, Barborka.

Tvoja maminka

*Venujem každému, kto neverí na náhody.
(Čiže aj sebe samej...)*

Prológ

Ako dlho som už v tejto tmavej kobke?

Napriek tomu, že kohút ohlásil príchod nového dňa, do jej cely neprenikol ani jediný slnečný lúč. Nič nenasvedčovalo tomu, že je biely deň.

Nemohla robiť absolútne nič, iba čakať. Volanie o pomoc bolo zbytočné, okrem kohúta nepočula žiaden iný zvuk. Stále jej bola zima, stále ju bolelo celé telo, ale najviac pravá ruka.

Štítla sa špinavej dlážky, ale cítila sa slabá a nedokázala dlho stať. Opäť sa vydala na prieskum po miestnosti, v ktorej bola uväznená.

Pomalými krokmi sa dostala k stene pred sebou. Bola studená a drsná, tvorená kameňmi a omietkou, ktorá sa jej drvila medzi prstami. Postupovala vpravo, opatrne, aby náhodou nezakopla o niečo, čo predtým prehliadla. Zbytočne, nachádzala sa tam len ďalšia stena, kolmá na tú, ktorú nazývala prednou. Bola rovnako drsná a studená ako všetky ostatné.

Utrela si uplakané oči ľavou rukou a postupovala ďalej, až narazila na tretiu stenu. Pomaly kráčala po studenej podlahe, vďačná za papuče, o ktoré ju nepripravili. Predstava, že by sa tu mala pohybovať bosá, sa jej hnusila.

Ani okolie tretej steny nebolo ničím odlišné. Nič sa o ňu neopieralo, nič na nej neviselo.

Je to tu úplne prázdne?

Načo môže niekomu slúžiť takáto miestnosť?

V hororoch mala využitie, ale toto bol pravdepodobne obyčajný slovenský vidiek.

Starena uväznená v tajnej smradľavej kobke?

O čo tu ide?

Keď sa postupne dostala k štvrtej stene, na ktorej boli vchodové dvere, opäť silno zabúšila na drevo a kričala ako zmyslov zbavená, kým si znova nevysilila hlasivky natoľko, že z nej vychádzali iba prečudesné zvuky.

Opatrne prejdi po dverách rukami ešte raz.

Možno na nich nahmatáš nejaký háčik alebo dieru.

V duchu sa začala zhovárať sama so sebou. Dúfala, že tam nájde nejakú škáru, ktorú by mohla zväčšiť, aj keď dobre vedela, že nemá čím.

Bolo to beznádejné, pretože to precízne prešla už niekoľkokrát, ale potrebovala sa niečím zamestnať.

Vrátila sa do stredu miestnosti, čo znamenalo cúvnuť štyri kroky. Zviezla sa na zem a jemne sa dotkla pravej ruky. Bola opuchnutá a určite hýrila rôznymi farbami, ktoré nemala šancu vidieť.

Čo len so mnou bude?

Umriem od hladu?

Alebo na podchladenie?

Cítila, ako jej padajú viečka, a rozhodla sa, že bude intenzívne myslieť na Valtera a šťastné chvíle s ním. Nie na to, že za svoj dobrodružný život v jeho spoločnosti platí v akejsi odpornej zabudnutej pivnici.

1

„Miláčik, ako dlho ti to ešte potrvá?“ zakričal Vlado z chodby. „Trčíš tam už celú večnosť!“

Gitka sa neodvážila namietat', pretože mal pravdu. Lenže k jej povinnej rannej jazde v kúpeľni pribudli v poslednom čase ďalšie dve aktivity. Prvou bola masáž tváre akýmsi kameňom, ktorý jej pred niekoľkými dňami darovala sestra so slovami, nech sa pomaly pripravuje, pretože po štyridsiatke je ten zázračný kúsok nevyhnutná výbava každej ženy.

„Bez toho si odpísaná, Gita. Ver mi, robí to divy, sama sa o tom presvedčíš. Pozri sa na mňa,“ usmiala sa a urobila zopár grimás, počas ktorých sa jej na čele vytvorila notová osnova.

„Ani by som nepovedala,“ zamrmlala si Gitka popod nos a odložila darček na poličku nad vaňou.

Sestrine reči o tom, ako bleskovo starnú, jej nepridávali k dobrej nálade, zvlášť keď si koncom februára na bokoch objavila tukové vankúše, ktoré tam predtým neboli.

„Odporné Vianoce. Vždy sa počas nich vypasím, ako by som mala celý rok hladovať,“ preletelo jej vtedy hlavou a okamžite začala s povinnými desaťtisíc krokmi denne príjemnou chôdzou počas obedňajšej prestávky.

V dôsledku tohto rituálu si nastavila druhú povinnú aktivitu na ráno hneď po masáži tváre tvrdým kameňom. Bola

ňou snaha položiť váhu na tú istú kúpeľňovú dlaždicu ako v predchádzajúci deň a zistiť, či sa jej náhodou nepodarilo zhodiť ďalšie kilá. Nepodarilo.

„Už idem!“ zavolala na Vlada, aby ho upokojila, a vrátila váhu na svoje miesto pod kúpeľňovou skrinkou.

„No sláva,“ mračil sa jej manžel, keď sa stretli na chodbe. „Už som si myslel, že tam zostaneš navždy.“

Potlačila chuť ukázať mu vztýčený prostredník, no nepovedala ani slovo. Zamierila do kuchyne a do desiatových boxov prihodila deťom zopár kúskov mrkvy nakrájaných na hranolčeky. Do vlastnej dózy, ktorú si nosievala do práce, pridala k mrkve papriku, paradajky a mozzarellu a zaklapla bočné úchytky.

Každodenný stereotyp mala svojím spôsobom rada, ale boli momenty, keď jej úplne liezol na nervy. Neuskutočnená túžba urobiť niečo bláznivé, a hlavne spontánne, jej pripomínala, kým bola v minulosti. Nespútaná, divoká, občas nerozvážna a šialene odviazaná Gitka existovala už len v spomienkach. Dívala sa na ňu zo starých fotiek, uvoľnená a šťastná, veriac, že jej tá mladosť vydrží večne. Nevydržala. Čas ukrajoval všetkým rovnako.

Odviezla deti do školy, a keď sa pohodlne uvelebila na svojej ergonomickej stoličke v kancelárii firmy, kde pracovala ako prekladateľka, uvedomila si, že sa s Vladom ani nepobzkali na rozlúčku.

Kedy sme s tým prestali?

To nám vôbec neprekáža, že si už ani navzájom nepoprajeme pekný deň?

Bola zo seba zhnusená. Aj z Vlada.

Akoby sme boli posledné týždne unavení zo života.

Alebo žeby to boli už mesiace?

Kolotoč povinností v práci, okolo detí a domácnosti ich oboch pohltil natolko, že sa od seba postupne vzdávali.

Zamračené sa dívala na monitor počítača preberajúci sa zo spánku, akoby na tom niesol svoju vinu. Jasne si však uvedomovala, že jedinými vinníkmi sú oni sami.

Milovala ho, ale prestala mať potrebu dokazovať mu to a on taktiež dávno nepoužil žiadnu zo zbraní, ktorými bojoval, aby si zo všetkých potenciálnych kandidátov na partnera vybrala práve jeho.

Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú, povedala si len tak pre seba a prstami hlasno bubnovala po stole.

Desila sa toho, kam by to celé mohlo zájsť. Cítila sa sklamaná životom, Vladom aj sebou.

Od manželstva čakala viac. Mala počúvať sestru a neupíňať sa na predstavy, lenže ona nie. Vydávala sa z lásky a sľúbila, že bude milovať večne, v dobrom aj zlom. Lenže toto nebolo ani dobré, ani zlé a to ju miatlo.

Z úvah ju vytrhlo buchnutie dverí. Strhla sa a prudko sa otočila za zvukom.

„Prepáč, že som ťa vystrašil. Myslel som si, že tu ešte nikto nie je,“ povedal Jakub a zamieril do rohu kancelárie, ktorému dominoval jeho veľký stôl.

Nečakal na Gitkin pozdrav. Ponorený sám do seba a vlastných myšlienok si vyzliekol sako, zavesil ho na vešiak vedľa okna a vybral sa do kuchynky. Zvuk kávovaru jej pripomenul, že dnes ešte žiadnu kávu nemala. Kvôli rannej masáži tváre sa predsa musela niečoho vzdať.

Vrhla pohľad na počítač, vyfukala svoje prihlasovacie heslo a potom nasledovala Jakuba do kuchynky. Vyzeral duchom neprítomný a nie v najlepšom psychickom rozpoložení. Zvažovala, či má prejavíť záujem o to, ako sa

má, ale keď si ju všimol obšmietať sa okolo linky, predbehol ju.

„Tak čo, ako ide život, Gitka?“

Nikdy si neboli blízki, ale s Jakubom spolu pracovali štyri roky a ich profesionálny vzťah bol korektný a priamy. Bol jej šéf, ale nikdy sa nesprával nadradene.

„Nič moc,“ priznala otvorene, ale stručne, bez ambície ďalej rozvádzať svoju odpoveď. „A čo ty? Ako sa máš?“

„Rovnako, ako vyzerám. Naprd.“

Uhladil si strapaté vlasy a odpil si z kávy. Nedošlo mu, že je ešte horúca, a popálil si jazyk.

Naštvané zasyčal.

„Au. Dokelu aj s idiotskou kávou!“ hromžil, keď vyplul obsah úst do umývadla, pri ktorom stál.

Odstúpila, aby mal dostatok priestoru. Periférne videla, ako si nechal natiecť do pohára studenú vodu a na pár dúškov ju vypil. Nekomentovala jeho reakciu na vlastnú nepozornosť a sústredila sa na svoju kávu. V duchu sa však škodoradostne potešila, že nie je jediná, ktorá máva občas otrasný deň.

„Prepáč, len nemám práve najlepšie obdobie svojho života.“

„To nič. Dúfam, že sa nedeje nič vážne,“ pokúsila sa byť empatická.

„Možno áno. Vlastne ani sám neviem, ale nebudem ťa tým zaťažovať.“

„Nie je dobré piť horúcu kávu,“ usmiala sa. „Vždy je lepšie chvíľu počkať, kým vychladne.“

Nechápavo si ju premeral.

„Myslím to obrazne, aj keď by to mohlo vyznieť, že sa ti vysmievam,“ vysvetľovala. „Chcem len povedať, že nemusíš

všetko vyriešiť okamžite. Niekedy si treba nechať veci uležať v hlave a človek potom vidí problémy z inej perspektívy.“

Jakub sa konečne usmial, a aj keď sa mu tým kruhy pod očami ešte viac prehĺbili, už nevyzeral ako boh pomsty pripravený zničiť celý svet.

„Študovala si psychológiu, Gitka?“

„Nie, ale druhým sa vždy radí najľahšie a najlepšie.“

Prikývol a sledoval ju, ako sa vzdáľuje. Potom sa pozrel na hrnček s kávou, ktorou si pred chvíľou popálil jazyk, priložil si ho k ústam, pre istotu dvakrát dlhšie fúkol a napil sa.

Gitka mala pravdu, vždy je lepšie chvíľu počkať a potom si odchlipnúť.

2

Idem na Slovensko, Valter, aj keď som tvrdila, že už nepri-
dem!

Musím. Nemôžem inak.

Milena mala z cesty zmiešané pocity. Nebol to výlet v pravom zmysle slova, skôr pracovná cesta, aj keď už pred časom povedala, že nastal čas zavesiť kariéru definitívne na klinec. Termín premiéry jej divadelnej hry sa blížil a klamala by, ak by tvrdila, že ju nezaujímajú posledné skúšky, kým ju herci prvýkrát predstavia verejnosti.

V kufri toho nemala veľa. Dávno pochopila, že čím je človek starší, tým menej materiálnych vecí potrebuje. Navyše, v byte mala kusy oblečenia, v ktorých trávila voľný čas, pyžamá a uteráky, dokonca aj zopár pekných elegantných kúskov, ktoré dostala darom.

Napriek tomu sa jej kufor zdal priťažký. Mladík sediaci vo vlaku oproti nej jej pomohol zložiť ho z police na batožinu a asistoval jej aj pri vystupovaní po železných schodoch na perón.

„Ďakujem a prajem vám pekný deň,“ rozlúčila sa s ním.

Muž iba prikývol a v priebehu pár sekúnd sa jej stratil z dohľadu.

Milena sa poobzerala okolo seba a zhlboka sa nadýchla. Vždy sa sem tešila, celé roky jej pri spomaľovaní vlaku

divoko búšilo srdce, a keď definitívne zastal, takmer jej vyskočilo z hrude.

Dnes však nie. Bola pripravená na tieto pocity, takže ju neprekvapil smútok, ktorý sa jej usadil v hrudi a v očiach.

Neplač, Milena! Nikto tu nie je navždy!

Sama si sa rozhodla prísť sem, tak načo ten žal?

Orgován pri ceste vedľa vlakovej stanice, ktorý bol zvyčajne v čase jej príchodu odkvitnutý, sa tentoraz pýšil svojím voňavým fialovým kabátom. Nasala jeho arómu, ktorá len potvrdila, že teraz bude všetko inak.

V dlani pevne zovrela rúčku kufra a vybrala sa k stanovištu taxikárov. Vždy to tak robila, pretože to bolo rýchle a pohodlné, zvlášť po dlhej ceste zo severu Nemecka. Na peniaze nehladela. Možno preto, lebo jej nikdy nechýbali.

„Dobrý deň. Kam to bude, madam?“ usmial sa starší vodič, ktorý mal ľudí hľadajúcich odvoz dávno prečítaných.

Vedel, kto sa ponáhľa na autobus, koho niekto čaká alebo kto bude potrebovať zviezť.

„Zdravím. Na Jabloňovú, prosím.“

Gavaliersky jej pridržal dvere, kým nasadla do vozidla. Nikdy predtým túto paniu nevidel, ale pôsobila ako pravá dáma. Nešlo len o jej elegantné oblečenie, upravené vlasy a nechty, ktoré si všimol, keď sa usádzala, ale o jej vyberané spôsoby, slušnosť a úctu, s akou sa s ním celú cestu rozprávala. Cítil sa pri nej príšerne hlúpy a malý, ale nie preto, lebo by sa vyvyšovala, ale kvôli vedomostiam, ktorými bezpochyby oplývala.

Pred vystúpením z auta mu nechala štedré prepitné a rozlúčila sa prívetivým úsmevom a prianím všetkého dobrého v živote.

Keď odchádzal, videl ju v spätnom zrkadle, ako stojí pred panelákom na Jabloňovej a díva sa do okien na horných

poschodiach. Hlavu mala zaklonenú a pôsobila tak trochu ako socha.

Čaká ju niekto?

Vracia sa domov alebo len ide niekoho navštíviť?

Vodič sa zamračil. Aj keď s ňou strávil v aute dvadsať minút v plynulom rozhovore, pochopil, že sa vlastne o svojej pasažierke nedozvedel takmer nič. Hovorili prevažne o ňom, o jeho rodine a motivácii k práci taxikára, ale záhadná dáma o sebe takmer nič neprezradila.

Keď na semafore zasvietila červená, zastali a šofér sa zahľadel do spätného zrkadla o niečo dlhšie. Stará pani sa dívala smerom k historickej budove a usmiala sa.

„Tipujem, že máte rada divadlo. Trafil som?“ opýtal sa zvedavo.

„Takmer. Nemám ho rada, divadlo *milujem*. Je to môj život,“ odvetila a potom ho nenápadne zbavila možnosti vypytovať sa na detaily, pretože mu kládla jednu otázku za druhou.

Bolo mu jej trochu ľúto, keď ju videl stáť osamelú pred bytovkou, s kufrom a kabelkou. Zastal na krajnici a pozrel sa jej smerom. Videl, ako sa hrabe v kabelke, potom pristúpila k dverám a odomkla si.

Tak tu teda býva, keď má kľúče.

So zvláštnym pokojom sa pohol v ústrety ďalším zákazníkom, ktorých prepraví na požadované miesto. Bol si však istý, že ani jeden z nich nebude taký príjemný ako tá stará dáma.

3

Ležérne si zívola a pustil sa do každodennej pracovnej rutiny. Stále mu však v hlave rezonovali slová jeho mladšieho kolegu Fera, s ktorým sa stretol v šatni.

„Búrlivá noc, Vladko?“ opýtal sa ho Fero počas prezliekania.

Nechápal, kam tým mieri, preto iba zdvihol obočie a pretiahol si cez hlavu tričko.

„Vyzeráš unavene. Tipujem, že ste boli so ženou cez víkend žiť a nedospal si to,“ doberal si ho.

„Vôbec. Už si ani nepamätám, kedy sme spolu naposledy niekde boli, ak nerátam návštevu mojich rodičov.“

Pokračoval v obliekaní sa do pracovného odevu a lovil v pamäti, koľko času mohlo ubehnúť od posledného večera s Gitkou v meste.

„Koľko máš vlastne rokov?“ prekvapil ho kolega otázkou.

„Štyridsaťpäť. Prečo?“ zahľadel sa mu do očí. „Kam tým mieriš?“

„Len mi pripadáš taký neprítomný. Máš nejaké problémy?“

Jeho záujem Vlada potešil, aj keď mu pripadal zbytočný.

„Nie. Všetko je v poriadku, po starom.“

Fero si sadol na lavičku a obúval si pracovné topánky. Vlado si myslel, že sa ich debata skončila, ale mýlil sa. Začal mu opisovať, ako sa s priateľkou v piatok opili na akejsi

narodeninovej oslave. Počúval ho len jedným uchom. Dnes nemal najlepšiu náladu.

„Mal by si aj ty niekam vybehnúť so ženou, lebo sa mi zdá, že vediete dosť nudný život,“ skonštatoval sucho.

Vlado mal chuť povedať mu, že aj on bude v jeho veku rád, že má svätý pokoj. Namiesto toho si ešte raz zívól a zavrel svoju skrinku.

„Neurážaj sa, brácho,“ zastavil ho gestom zdvihnutej ruky. „Chcem ti len dobre.“

„Nie som urazený, len si myslím, že človek v tvojom veku zmýšľa inak. Tiež som do tridsiatky vymetal všetky krčmy a diskotéky. Dnes to už nepotrebujem. Mám rodinu a pokojný život mi vyhovuje. Keď budeš mať deti, pochopíš to.“

„Dúfam, že zo mňa nebude kričať nuda ako z teba. Život sa predsa nekončí, keď človek starne.“

Nekomentoval to, radšej mu kývol a odišiel zo šatne.

Lenže teraz, keď stroje okolo neho naplno pracovali a v ich tlačiarňach sa rodili nové knižné publikácie, myslel na vlastné slová. Neklamal. So svojím životom bol spokojný, ale teraz mu napadlo, či to Gitka vníma rovnako ako on.

V poslednom čase sa začala o seba viac starať. Obedňajšiu prestávku využívala na prechádzky okolo jazera neďaleko svojej kancelárie a začínalo to byť viditeľné na jej postave. Aj vlasy si nechávala narásť, a aj keď jej to nikdy nepovedal, s dlhými sa mu páčila viac ako s krátkymi. Pripomínala mu to dievča z mladosti, pre ktoré stratil hlavu.

Je možné, že niekoho má?

Hlúposť.

Hneval sa na svoje myšlienky, pretože Gitku poznal dlho a dobre. Vedel, ako zareagovala, keď sa dozvedela o sestrinej nevere a rozpade jej manželstva. Bola zhnusená a sklamaná

a neskrývala to. Zopárkrát si nechtiac vypočul časť telefonátu, keď jej Gitka opakovane kládla otázku, ako to mohla urobiť. Odpoveď ho nezaujímal, ale manželkin vtedajší postoj ho presvedčil, že by sama nebola schopná nevery, keďže ju u iných ľudí odsudzovala.

Prečo ale zrazu trávi toľko času v kúpeľni?

V to ráno si všimol, že keď vyšla von, v ruke zvierala mobil.

Je možné, že by si s niekým písala?

Úplne nepravdepodobné.

Ich cesty sa rozdelili, keď odišla zaviezť decká do školy, a potom uháňala do práce. Potom sa videli až popoludní. Veril tomu, že ak by chcela niekomu písať, nerobila by to doma, schovaná v kúpeľni, keď to mohla robiť nepozorovane celý deň.

Celú šichtu bol bez nálady a bojoval s neprijemnými myšlienkami. Keď však v bufete v čase obeda natrafil na kolegu, ktorý v ňom ráno zasial semienko pochybností, snažil sa usmievať a byť v pohode. Tajne si však sľúbil, že si bude Gitku všímať pozornejšie.